

พลิกชีวิตเพราะมีกัลยาณมิตร

เมื่อแบ่งทีมออกไปเชิญชวนให้ผู้มีบุญมาร่วมกันเลี้ยงพระให้ครบตามจำนวนแล้ว มานพหนุ่มผู้มีหัวใจอันยิ่งใหญ่ท่านนั้นก็ไปชักชวนผู้คนมาร่วมเป็นเจ้าภาพ โดยไม่เลือกว่าใครมีฐานะอย่างไร ทั้งคนชั้นสูง ชั้นกลาง และชั้นล่าง ตั้งแต่เศรษฐีจนถึงยากจก วณิพก

พอท่านมาเจอ महाทศตะ จึงแจ้งข่าวบุญว่า “พรุ่งนี้จะมีการถวายสังฆทานครั้งใหญ่ นิมนต์พระถึง ๒๐,๐๐๐ รูป เธอรับเป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระสักรูปหนึ่งสิ ชาติต่อไปจะได้ไม่ยากจนอย่างนี้”

มหาหุคตะฟังแล้วสะกิดใจขึ้นมาว่า “เอ๊ะ คนอย่างฉันทำได้หรือนี่” เนื่องจากเขาต้องหาเข้ากินค่าทุกวัน เงินทองและอาหารมีไม่ค่อยเพียงพอ แต่ผู้นำบุญท่านนั้นตอบว่า “ทำได้สิ” คนเราจะทำอะไรก็ตาม เพียงแค่มีตัวกับหัวใจที่เอาจริง ก็สามารถทำได้ ดังนั้นใครที่ยังคิดว่าเราทำอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้ ให้ดูเรื่องของมหาหุคตะเป็นตัวอย่าง

เมื่อได้ยินผู้นำบุญกล่าวเช่นนั้น ในที่สุดมหาหุคตะก็เกิดกำลังใจฮึกเหิมตอบตกลงด้วยความปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างมากว่า “เอ้า ถ้าอย่างนั้นฉันรับรูปหนึ่งแล้วกัน” จากนั้นมหาหุคตะก็ได้เดินทางกลับบ้านด้วยความปลื้มปิติอาภาย ร่ำเริงเบิกบาน เขาเดินร้องเพลงไปตลอดทาง เป็นเรื่องที่น่าแปลก เวลาคนเรากำลังจะได้ทำบุญใหญ่ แม้มตากแดดตากลม แต่ผิวพรรณวรรณะกลับดูผ่องใส มหาหุคตะก็เช่นกัน

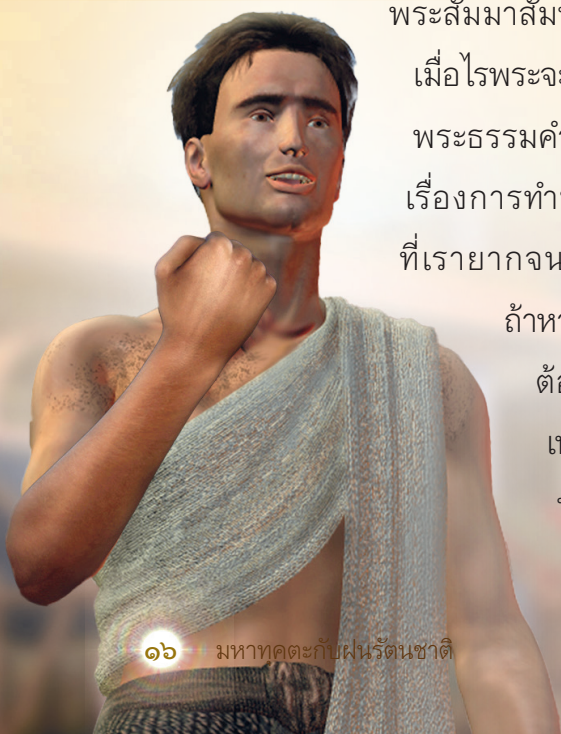
นี่คือกิริยาอาการของผู้ที่จะได้สร้างบุญใหญ่ คนที่คิดว่าชาตินี้ตนเองคงทำบุญไม่ได้เพราะยากจนเหลือเกิน ยังต้องรับประทานอาหารที่เหลือจากพระภิกษุ เมื่อตัดสินใจรับปากทำบุญ ทั้งๆ ที่เวลานั้นปัจจัยยังไม่มีเลย แต่กลับเกิดความปลื้มปิติมากมาย

เมื่อมหาทุตตะเดินทางกลับถึงบ้าน ภรรยาเห็นเขาก็รู้สึกแปลกใจว่า
ทำไมวันนี้พ่อบ้านดูมีผิวพรรณวรรณะเปล่งปลั่งผ่องใสกว่าเดิม ดูสดชื่น
เดินยิ้มมาแต่ไกล นางจึงถามสามีถึงเรื่องราวที่ทำให้ดูมีความสุขได้ขนาดนี้

มหาทุตตะเล่าให้ฟังว่า “วันนี้ฉันรับปากกับผู้มีบุญท่านหนึ่งว่า จะเลี้ยง
พระ ๑ รูป ในวันพรุ่งนี้ ก็เลยดีใจ” ฝ่ายภรรยารู้สึกงงใจ เนื่องจากทุกวันนี้
แทบจะหาเลี้ยงตนเองไม่พอยู่แล้ว บางทีต้องไปขอเขากิน แล้วจะมีปัญญาไป
เลี้ยงพระได้อย่างไร

แต่คนเราเมื่อตั้งใจแล้ว แม้มีแค่ตัวกับหัวใจที่มุ่งมั่นจะทำความดี
สร้างบุญบารมีอย่างไม่หวาดกลัวต่ออุปสรรค ไม่นานก็จะสามารถแสวงหาหนทาง
และวิธีการไปทำในสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ได้สำเร็จ **สิ่งสำคัญที่สุดคือ ต้องกล้าคิด
กล้าตัดสินใจที่จะทำก่อน**

หลังจากนั้น สามีภรรยาได้หารือกันว่า “เราได้ฟังธรรมของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหลายครั้ง แต่ใจมัวแต่รอคอยว่า
เมื่อไรพระจะฉันเสร็จ จะได้ขออาหารจากท่าน แม้กระนั้น
พระธรรมคำสอนก็ผ่านเข้าไปในใจอยู่เสมอ โดยเฉพาะ
เรื่องการทำทาน ซึ่งพระองค์ทรงเทศน์อยู่บ่อยครั้งว่า
ที่เรายากจนนี้เป็นเพราะชาติก่อนไม่ได้ทำทานเอาไว้
ถ้าหากคราวนี้เราไม่ได้ทำทานอีก ชาติต่อไปคงจะ
ต้องประสบกับความยากจนยิ่งกว่าชาตินี้แน่”
เพราะฉะนั้นชาตินี้จึงตกลงยินยอมพร้อมใจกัน
ทำบุญเลี้ยงพระสักองค์

โชคดีที่มหาทศตะได้กัลยาณมิตรมาชักชวน แจ้งข่าวบุญใหญ่ โดยไม่เลือกชนชั้น หรือไปคิดแทนว่า คนอย่างมหาทศตะที่ลำบากยากจน ขนาดนั้นคงทำไม่ได้ แต่กลับให้โอกาสและยังพุดยักใจ ทำให้มหาทศตะ มีโอกาสได้คิดและมั่นใจว่า ตนเองสามารถทำบุญทำทานเลี้ยงพระได้ เช่นกัน

ที่สำคัญคือ มหาทศตะเกิดในยุคที่มนุษย์มีอายุถึง ๒๐,๐๐๐ ปี นั้นหมายความว่า หากไม่ได้ผู้นำบุญท่านนี้ไปชักชวนให้ทำบุญเลี้ยงพระ มหาทศตะจะต้องลำบากยากจนอย่างแสนสาหัสเช่นนี้ไปอีกยาวนาน แม้กระทั่งละโลกไปแล้วและไปเกิดในภพชาติต่อไป ก็ยังจะต้องเกิดมาลำบากเช่นนี้หรือมากกว่านี้ ถ้าหากชาติหน้าเขาไม่เจอกัลยาณมิตร มาให้แสงสว่างแก่ชีวิต มาชักชวนให้สร้างมหาทานอีก ก็ไม่อาจทราบได้ว่า เขาจะต้องประสบความยากจนแบบนี้ไปอีกนานเท่าไร ซึ่งนับว่าน่าเสียดาย เป็นอย่างยิ่งที่เกิดมาในยุคที่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบังเกิดขึ้น แต่ไม่ได้ถวายทานกับพระองค์หรือพระสาวก

ผู้นำบุญท่านนี้จึงเป็นยอดกัลยาณมิตร ที่ทำให้มหาทศตะเลิก ยากจนและกลายเป็นผู้ที่ร่ำรวยที่สุดในยุคนั้นทีเดียว จากชีวิตที่เคย ยากจนที่สุดพลิกผันมาเป็นร่ำรวยที่สุด มีสมบัติมากมายขนาดที่บุตร เอาโคตรเพชรมาขว้างเล่นเพื่อหยอกล้อกัน รวยมากขนาดนั้นทีเดียว นอกจากนั้นยอดกัลยาณมิตรท่านนี้ยังช่วยให้มหาทศตะมีศักดิ์ศรีและ เกียรติภูมิมากขึ้นไปอีก เท่ากับว่าได้ช่วยฟื้นฟูฐานะและสถานภาพของ มหาทศตะข้ามชาติเลย เพราะท่านมีส่วนช่วยให้มหาทศตะได้โลภียทรัพย์ ในชาตินี้และได้อริยทรัพย์ในพุทธันดรต่อมาอีกด้วย